

Τσίπρας και Σόιμπλε. Οι δύο πρωταγωνιστές ομολογούν την αλήθεια.

Μέχρι τις εκλογές του Σεπτεμβρίου, ο ΣΥΡΙΖΑ εξαντλούσε τα τελευταία οικονομικά αποθέματα της χώρας και έκτοτε εξαντλεί και τα τελευταία δικά του πολιτικά αποθέματα.

Ο Τσίπρας δείχνει να ακολουθεί την τύχη του Σαμαρά. Αδυνατεί να εφαρμόσει μεταρρυθμίσεις με δικαιοσύνη για τις κοινωνικές τάξεις και τις γενεές. Αδυνατεί να κτυπήσει τις κακοδαιμονίες του διεφθαρμένου κράτους. Αδυνατεί να εφαρμόσει βιώσιμους κανόνες στην ιδιωτική οικονομία που να ισχύουν για όλους.

Ωστόσο, η απουσία μιας «ελπιδοφόρας» για τον λαό, αλλά και δυνητικά ελεγχόμενης διάδοχης κατάστασης από τους δανειστές, παρατείνει την παραμονή του Αλέξη Τσίπρα στην πρωθυπουργία, παρότι πολιτικά έχει τελειώσει.

Όμως, μετά τον πολιτικό τραγέλαφο του ΣΥΡΙΖΑ, ο γόρδιος δεσμός του άλυτου ελληνικού προβλήματος σφίγγει σαν βρόχος όχι μόνο τον αδύνατο λαιμό της χώρας, αλλά και την Ευρώπη συνολικά.

Η συγκυρία του προσφυγικού δεν αφήνει πολλά περιθώρια για να συνεχιστούν οι ανοχές προς το πολιτικό σύστημα της χώρας, ούτε και οι μέχρι τώρα αποτυχημένοι μακροοικονομικοί πειραματισμοί επί ελληνικού εδάφους.

Από την αρχή της κρίσης, η χώρα είναι σήμερα όσο ποτέ γυμνή και με μια διακυβέρνηση που δεν μπορεί να εξισορροπήσει τις αφόρητες πιέσεις, ούτε να διαχειριστεί τις προκλήσεις προς όφελος της ταλαιπωρημένης πλειονότητας στην κοινωνία.

Σε αυτή την τελική φάση της ελληνικής τραγωδίας, Τσίπρας και Σόιμπλε είναι οι δύο πρωταγωνιστές. Ο πρώτος βυθισμένος και αλλοιωμένος μέσα στο πολιτικό ψεύδος, ο δεύτερος ακλόνητος μέσα στις άκαμπτες πεποιθήσεις του. **Ήρωες και οι δύο σε ένα ιδιότυπο έργο ματαιωμένης κάθαρσης.**

Είχε δίκη ο Τσίπρας όταν μιλούσε στην Ζωή Κωνσταντοπούλου για «Κυβέρνηση Ειδικού Σκοπού ή Δικτατορία». Αυτό όμως θα έπρεπε να αφορά την επέκταση της κατάστασης «έκτακτης οικονομικής και εθνικής ανάγκης» σε όλον τον πληθυσμό και όχι μόνο τους αδύναμους και τους υπερφορολογούμενους πολίτες, που ατύπως πλην σαφώς ίσχυε επί έξι χρόνια.

Και έχει δίκη ο Σόιμπλε όταν μιλά διαρκώς για ανάκτηση της ανταγωνιστικότητας μέσα από την επιστροφή σε εθνικό νόμισμα, αφού το ελληνικό πολιτικό σύστημα αρνείται και αδυνατεί να εκσυγχρονίσει τις αναχρονιστικές πελατειακές δομές του κράτους. Αυτό όμως θα ήταν η χαριστική βολή αφού η νέα πολιτική ηγεσία της όποιας υποστηριζόμενης μεταβατικής φάσης θα προερχόταν από τα σπλάγχνα αυτού του ίδιου διεφθαρμένου πολιτικού συστήματος.

Αυτές τις αντιφάσεις ζούμε σήμερα, αλλά χωρίς πλέον να υπάρχει χρόνος για να λυθούν με απλά επιχειρήματα και κινήσεις καλής θέλησης. Ήδη, το φάντασμα που αιωρείται πάνω από την χώρα είναι το «μετά». Το «μετά» που άλλοι το φαντασιώνονται σαν αετό για την μεγάλη έξοδο προς το μέλλον και άλλοι σαν όρνιο που θα κατασπαράξει ό,τι απόμεινε ζωντανό.

Ο καθένας πια, βλέπει μπροστά το αναπόφευκτο, αλλά αποφεύγει ή δεν μπορεί να το προσδιορίσει με την ακρίβεια που χρειάζεται για να το αποδεχθεί και να το μεθοδεύσει.

Πάντως Τσίπρας και Σόιμπλε, έμμεσα ή άμεσα ομολογούν την αλήθεια, ότι δηλαδή το εξαετές ελληνικό πείραμα, που εντέλει υποστήριξαν και οι δύο με τον δικό τους τρόπο, εξαρχής όδευε προς την ανατροπή του, χωρίς μάλιστα όλη αυτή η τραυματική πορεία να αποφέρει θετικά αποτελέσματα για κανέναν και κυρίως για τον ελληνικό λαό.

[Δ. Τρικεριώτης](#), Twitter: [@BlogGnathion](#)